

Ove igen

Rara, sväljer du mig nu? Får jag så äntligen ge upp, till och med utan fest och grappa och bulgariska cigaretter och Georg Jones på högsta volym medan de belgiska klosterölen är på kylning i en påse mellan två stenar vid halvruddna bryggkanten. Jag ska helt enkelt gå ett steg bakom, lätt som en skiftning i grådasket, en anad kontur vid draperiet ut mot balkongen, som en pust av dygns gammal köttsoffa. Låta dig byta tavlorna och köra runt med mig i bil, hålla kontakten med min familj, skriva matsedeln, förevisa mig (jag klär mig i italiensk klisterhatt och solglasögon).

Jag kan allt som allt få tjugo år till, mer kan jag inte begära, och nog ser jag, när jag lägger märke till det, i ditt anlete de grå fläckarna av brist och vanlig död och pina. Men jag ser också, så jag inte får för mig att jag ska prova kyssa en slätmagad sjuttonåring, omgående mig själv i spegeln. Det är ju jag som är äldre än du. Får jag en sista gång ligga med en tjugotreårig syndikalist som skiftar färg på håret lika ofta som hon byter trosor? Kan jag dra med handflatorna kring låren på en trettiosjuårig statsvetare? Fingra en matematiskt begåvad hongkongkinesiska på ljumskarna? Är det slut nu med provandet av de där svarthåriga hippiekvinnorna? De med nästan fasta skinkor och fjärlstatuerad svank från en poppigare ungdom och smala armar att gripa om då jag sakta eller helt plötsligt tränger in. Är det nu slut med de korta små blyga arbetarkvinnorna som öppnar mun och skriker rakt ut medan de kramar med sin fitta om min kuk och då och då vänder sig helt om på alla fyra med vita stjärten i vädret och säger ”kyss min nacke först” ?

Men du luktar blod, hela du är blod, du är som den där bordsdrycken fransoserna dricker, vin med vatten i, din mun är vanilj, din svett mango, du luktar blandat blod, du är same och brasilianare, kurd och tornedaling, och du säger du älskar mig och jag tror dig, och när du sår dina ben allt vad du orkar och samtidigt sträcker på dina vrister och liksom spjärnar mot tomrummet eller tapeten så katterna flyr förskräckt och porslinstomtar och ärvda glasfåglar faller i golvet, och jag under tiden håller om ditt huvud och ser in i dina ögon och smeker ditt okben med tummarna då älskar också jag dig, fokuserat, som en galärslav, som en kuli, som en livstidsdömd roddare över Stilla Havet. Ja, jag älskar dig. Får jag ge upp nu, och äntligen slippa kroka fast dagarna i påhittade rutiner. Är du min hamn, mitt Patmos? Talar än någon av de äldre fiskarna på kajen där italienska? Jag kan ett reptrick, jag är en indelt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten